

Nr 685.

Av herr **Hagberg** i Malmö m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 231, med förslag till lag om ändrad lydelse av 1 § lagen den 8 juni 1951 (nr 388) med särskilda bestämmelser rörande riksbankens sedelutgivning.

I propositionen nr 231 föreslås, att riksbanken t. o. m. den 30 juni 1952 skall äga utgiva sedlar till ett belopp av högst 4 400 miljoner kronor.

Till grund för förslaget ligger en skrivelse från fullmäktige i riksbanken, vari påvisas, att de senaste månaderna medfört starkt ökade anspråk på betalningsmedel och att risk föreligger, att sedelcirkulationen vid årsskiftet kan komma att överskrida det i gällande lag fastställda maximum, trots att detta höjdes med 600 miljoner kronor så sent som genom lagen den 8 juni 1951 (nr 388). Vi dela den av reservanter inom bankofullmäktige och riksgäldskontoret uttalade uppfattningen, att ifrågavarande utveckling är en direkt följd av den förda penningpolitiken, vilken icke möjliggjort en i nuvarande läge önskvärd åtstramning på marknaden. Den ståndpunkt, som vi intaga till penningpolitiken, har nyligen blivit redovisad i den av herr Ewerlöf m. fl. avgivna reservationen till bankoutskottets utlåtande nr 36, till vilken vi tillåta oss i första hand hänvisa. Det är inte försvarligt att längre fortsätta med en politik, som innebär att man med sedelpressarnas hjälp finansierar den fortgående penningvärdeförsämringen. Den nu föreslagna utvidgningen av sedelutgivningsrätten ger särskild anledning att understryka behovet av en penningpolitisk åtstramning, även om denna skulle få en räntestegring till konsekvens. Riksdagen bör icke genom för snäva direktiv till riksbanken hindra eller försvåra användningen av de penningpolitiska medel, som principiellt stå till riksbankens förfogande för att minska marknads krav på betalningsmedel. En sådan aktiv penningpolitik utgör enligt vår uppfattning en grundförutsättning för bemästrandet av de inflatoriska krafter, som utlöst den exceptionella ökningen av sedelcirkulationen.

Vi hemställa således,

att riksdagen måtte vid behandlingen av Kungl. Maj:ts föreliggande förslag beakta ovan anförda synpunkter.

Stockholm den 5 december 1951.

Erik Hagberg,
Malmö.

Walter Edström.

Jean Braconier.